לד א עי׳ במיי׳ פ״י מהל׳ שמיטין הלכה ה׳ ובכ״מ שם :

ארבעים ושמונה עיר ואי טעי ספרא נשייליה לתנא כמה קתני וניבצר מינייהו ארבעים ושמונה ומשכח ליה לחומריה וסימניך ספרא בצירא תנא תוספאה. אמר רב הונא בריה דרב יהושע האי מאן דלא ידע כמה שני בשבוע הוא עומד ניטפי חד שתא ונחשוב כללי ביובלי ופרטי בשבועי ונשקל ממאה תרי ונשדי אפרטי ונחשובינהו לפרטי בשבועי וידע כמה שני בשבוע וסימניך כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ. אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות לחורבן הבית אם יאמר לך אדם קח שדה שוה אלף דינרים בדינר אחד לא תקח, במתניתא תנא אחר ארבעת אלפים ומאתים ושלשים ואחת שנה לבריאת עולם אם יאמר לך אדם קח לך שדה שוה אלף דינרים בדינר אחד אל תקח מאי בינייהו איכא בינייהו תלת שנין. דמתניתא טפיא תלת שני. ההוא שטרא דהוה כתיב ביה

שית

ארבעים ושמונה עיר · בערי הלוים כתיב: **האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע** · קאי למנין סדר שמיטות שהיו ישראל מונין והולכין בפני הבית דקי״ל שביעית בזמן הזה נהגא ואפי׳ (*לר״מ) דאמר בזמן שאתה משמט קרקע אתה משמט כספים מודה הוא דמדרבנן נהגא תורה אור בפ׳ השולח גט (גיטין דף לו׳) ובמשקין בית השלחין (מו״ק דף ב:): **נטפי חדא שתא** · על שנין דמחורבן ועד שנה שהוא עומד בה מהאי טעמא דתניא (תענית דף כט׳) מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייב, כשחרב הבית בראשונה מוצאי שבת היה ומוצאי שביעית היתה ותשעה באב היה וכן בשניה אלמא שתא דחורבן אתחלתא דשמטה למהדר הוות, ומאן דמני לשני חורבן לא מני להאי שתא בהדי שני דחורבן אלא בהדי שני דקם ביתא הואיל ונפק ליה רובא בט׳ באב הלכך מאן דבעי למימני שמטה לוספה לשנת חורבן על מנין שני דבתר חורבן: **ונחשב כללי** · המאות ביובלי שתי יובלות למאה לקצר מנייט: **ונשקול מכל מאה תרתי ונישדי אפרטי** · כר׳ יהודה דאמר (ר״ה דף ט׳) שנת חמשים עולה לכאן ולכאן היא שנת יובל והיא שנת תחלת השמטה הבאה ונמנית לראש יובל הבא דאי כרבנן הא אמרי שנת חמשים: היא שנת יובל היא שנת חמשים, ובחמשים ואחת מתחיל מנין יובל הבא נמצאת שנה מתוספת על סדר השמטה לכל יובל, ולרבי יהודה משהתחילו למנות השמיטין לא זז הסדר משבע שנים לז׳ שנים: **וסימן**. דלא תעביד כרבנן אלא כר׳ יהודה למשקל תרתי שני מכל מאה כי זה שנתים ובמסכת ערכין (דף יב:) פרכינן לר׳ יהודה חורבן בית שני במוצאי שביעית מי משכחת ליה מכדי בית שני כמה קם ארבע מאות ועשרים, פש ליה תמני שני לארבע מאה דיובלי שדינהו אעשרים הרי עשרים ושמונה אשתכח דבשנת השמטה חרב ומשנינן* הנך שית שנין עד דסליק עזרא ומקדיש לא מני שמיטין הלכך דל מנייהו שית שני קמייתא אשתכח דבעשרין ותרתי ליובל חרב והיא מוצאי שביעית: **אל תקח** · שהיא קץ הגאולה ותקבץ להר הקודש לנחלת אבותיך ולמה תפסיד הדינר: **דמתניתא טפיא תלת שנין** · לחשבון הברייתא מונה הגלות שלש שנים יותר דאמרינן לעיל אחר קע״ב שנים לאחר חורבן נשלמו ארבעת אלפים הוסיף עליהם רל״א דקתני בברייתא הרי הקץ לאחר ת״ג לחורבן ורבי חנינא ת׳ קאמר כשאמר רבי חנינא למילתיה עדיין לא עברו ת׳ לחורבן:

שית

האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע קאי נטפי חדא שתא כו׳. מתוך פירוש רש״י משמע שרוצה לפרש דמוצאי שביעית היה כשחרב הבית בשניה כלומר שנה שמתחלת שמטה לחזור והבית חרב בשנת ת״ך לבנייתו ולפי שכבר יצא רוב השנה אין התנא המונה שני החורבן מונה אותה אלא מתחיל משנה של אחריה שהיא שניה של שמיטה לפיכך יש להוסיף שנה אחת על מנין שנות התנא ועוד פירש דבערכין (דף יב:) פריך לר׳ יהודה ביתא כמה קם ת״ך פש להו תמני שני לארבע מאה משום יובלי שדינהו אעשרים הוו להו כ״ח אשתכח דבשנת שמטה חרב ומסיק הנך שית שנין עד דסליק עזרא ומקדיש דלא מני שמיטות לא קא חשיב אשתכח דבעשרים שנין ותרתין ליובל חריב והיא מוצאי שביעית ונראה דאגב חורפיה לא דק הוא(א) מה שפירש דבשנת ת״ך חרב הבית אין זה כי אם תכ״א כדמוכח הסוגיא בהדיא בערכין (שם) ועוד קשיא מה שפירש דבערכין פריך לר׳ יהודה ליתא דלא פריך אלא לרבנן ואילו לר׳ יהודה ניחא והכי איתא התם בפ׳ שני דערכין מוצאי שביעית בשניה מי משכחת לה מכדי ביתא כמה קם ת״ך פירוש מלבד שנת החורבן ארבע מאה תמניא יובלי פירוש כדרבנן ועשרים שנין אשתכח בשנת שמטה חריב פי׳ בשנת עשרים ואחת ואית ספרים דגרסי בשית בשבוע חריב וקאי אשנת ת״ך דאיירי ביה ומשני הא מני רבי יהודה היא דאמר שנת חמשים עולה לכאן ולכאן פש תמניא מתמניא יובלי וכ׳ שנין הרי עשרים ושמנה ובשנת תכ״א חרב הבית אשתכח דבמוצאי שביעית חרב (ב) ולאותו תירוץ דעזרא דשית שנין שפ״ה שנויא אחרינא הוא דמסיק רב אשי לייתב אף לרבנן דשית שנין עד דסליק עזרא לא קא חשיב אם כן הוו להו תמני יובלי וארבע עשרה שנה ושנת ארבע מאות ועשרים ואחת שאחריה חרב הבית אשתכח דבמוצאי שביעית חרב אלמא מוכח בהדיא דבשנת ארבע מאות ועשרים ואחת חרב הבית לכך נראה שחזר בו רש״י ממה שפירש כאן בפירושיו מלשם בערכין כמו שפירשתי וגם רשב״ם אומר דודאי בשנת תכ״א חרב הבית והאי דקאמר נטפי חדא שתא היינו לפי שאין התנא מונה שנת כ״א עם שנות חורבן אלא בהדי דקם ביתא ולפי זה מתישבת הסוגיא בערכין כמו שפירש אכן קשיא שמונה שנת תכ״א משנות בנין ובכל דוכתא לא מנינן אלא ת״כ והכי נמי אמר לעיל מלכות פרס ל״ד מלכות יון ק״פ מלכות בית חשמונאי ק״ג מלכות בית הורדוס ק״ג והם שלמו לשנת ת״כ אבל שנת תכ״א היא משני החורבן ועוד קשיא כי לפי זה יהיה שקר מה שנהוג בפי העולם לומר קע״ב אחר החורבן נשלמו ארבעת אלפים ולא היה להם לומר אלא קע״א למנין התנא שמונה תכ״א בבנין ועוד דכל סוגי׳ ההלכה לעיל ניטפי ארבעין ותמני הכל לפי אותו דרך שבתחלת המנין לא נמנה כי אם ת״ך וכן בסמוך דקאמר מתני׳ טפיא שלש שנים ואם קם תכ״א לא טפיא אלא שתי שנים ועוד הקשה ר״ת בין לפירוש זה בין לפירוש ראשון דקאמר וסימניך כי זה שנתים דקאי אנשקול מכל מאה תרתי ונותן סימן לעשות כרבי יהודה ולא כרבנן ואין זה כשאר סימני ההלכה דקיימי אנטפי ואניבצר ולא היה לו להניח סימן כי אם אנטפי חדא שתא וה״מ לאתויי נקי יהיה לביתו שנה אחת (דברים כד) לכך נראה לר״ת כגי׳ ר״ח האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע ניבצר תרתין שנין או ניטפי חמש שנין ונחשוב כללי ביובלי ופרטי בשבועי וסימניך כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר ולא קאי כלל אשנים דלאחר חורבן אלא אמנין מלכות יונים שהתחלת מלכותם לפשוט בעולם בשנת מ״ח לבנין הבית שהרי מלכות פרס ל״ד בפני הבית ויונים מלכו שש שנים שלא פשטה מלכותם דלא חשיב הרי ארבעים ובשנת מ״ח התחילו למנות למלכותם ואם כן שנה שלישית למלכותם היא שנת ארבעים ושלש לבנין בית והיא שנה ראשונה של שמטה לרבי יהודה דבתחלת הבנין התחילו למנות השמיטין וה״ק דהבא לידע שנות השמטה יפחות ממניינם שתי שנים ומתחיל שמטה למנות או תוסיף חמש שנים על מניינם ויהיה הדבר מכוון והשתא ניחא שכל הפסוק הוא סימן לתוספת ולפחת ופסק רבינו ברוך בספר התרומה דהלכה כרבי יהודה דאמר שנת חמשים עולה לכאן ולכאן ואע״ג *דבערכין (דף יב) ובפ״ק דר״ה השנה (דף ט׳ ושם) קאמר לאפוקי מדרבי יהודה מ״מ כך הלכה דכה״ג אשכחנא א) פ״ק דכתובות (דף י׳) דקאמר לאפוקי מדרשב״ג דאמר כתובה דאורייתא אע״ג דהלכה דכתובה דאורייתא ובפ״ק דכתובות הארכתי ובתוספות רבינו יהודה נמי משמע דהלכה כרבי יהודה שמחשב בהם שנת שמטה שבזמן הזה מ״ט שנה לכל יובל וכך פירש לפרש״י בשמעתין שבשנת ת״ך התחילה שמטה לחזור וקע״ב לאחר חורבן נשלמו ד׳ אלפים והוסיף עליהם שנת ת״ך והרי קע״ג ואלף חמישי כולו וט״ו של ששי הרי אלף וקפ״ח הולא האלף. וק״כ ביובלי ונשקול מכל מאה תרתי הרי כ״ג שנים שעלה יתרון היובלות שיהא על ל״ח שנה שנשארו מן האלף וק״ג ועולה ס״א הג״ו הם ז׳ ז׳ נשארו ה׳ שנים הרי לפי זה שנת י״א לאלף ששי התחלת שמטה לחזור ולפי׳ רשב״ם שפירש דבשנת תכ״א חרב הבית והיא היתה תחלת שמטה לא התחילה שמטה לחזור עד שנת י״ב לפרט וכן לפר״ת ולא ותחשב ג׳ מאות ופ׳ שנה בפני הבית התחילה מלכות יונים וקע״ב לאחר חורבן נשלמו ארבעת אלפים הרי תקנ״ב פחות מהם ב׳ שנים כדקאמר בציר תרי שני והיו תק״נ וכל אלף חמישי וט״ו שנים מן הששי הרי ט״ו מאות וששים וחמש שנים הי״ד מאות הולכים בז׳ ז׳ נשארו קס״ה הק״מ הולכים בז׳ ז׳ ונשארו כ״ה והם ד׳ שנים אחר שביעיות הרי בשנת שתים עשרה לאלף ששי התחילה שמטה: **לאחר** ארבעת אלפים ורל״א · היינו דאמר בחלק (סנהדרין דף צז:) אמר ליה אליהו לרב יהודה לא פחות עלמא מפ״ה יובלות וביובל אחרון בן דוד בא א״ל בתחילתו או בסופו אמר ליה איני יודע וארבע אלפים ומאתים הם פ״ד יובלות וקאמר הכא כשיעבור רוב יובל אחרון יבא והתם מסיק רב אשי עד הכא לא תסכי ליה מכאן ואילך סכי ליה:

ספרא

א) [צ״ל בפ׳ בתרא (דף קי:)]

רבינו חננאל

הרי צ״ם ואלו הן פרשיו וסימן מ״ח עירי וכן אם טעה הסופר בפרשותיו ישאל לתנא כמה פרשותיו יאמר לו צ״ם יפחות מהן מ״ח נשארו נ״א ואלו הן פרשותיו וסימן תנא תוספאה ספרא חסירה: וסוגיין דשמעתין הוא כי שניהם לא התנא ולא הסופר אינן טועין לא באלפים ולא במאות אלא בפרטים בלבד : אמר רב הונא בריה דרב יהושע מאן דלא ידע כמה שני בשבוע לישאליה להאי תנא דסדר עולם דתני בתוספתא בסוף מסכת שחיטת קדשים ובתלמוד ארץ ישראל במגילה סוף פ״א משנברא העולם עד שיצאו ישראל ממצרים אלפים ותמ״ח שנים · ומאהל מועד שבמדבר ארבעים שנה חסר אחת ושבגלגל י״ד שנה בשילה ש״ע שנה חסר אחת בנוב ובגבעון נ״ב שנה בבית העולמים ת״י שנה לבית ראשון ות״כ שנה לבית האחרון ויש אומרים דהאי תנא הוא דסדר עולם דתני במס׳ קדושין בסוף פ״א (דף מ ע״ב) בשנת ס״א ליציאת מצרים עשו שמיטה ובשנת ק״ג עשו יובל ותני בהדיא בתלמוד ערכין (דף יב ע״ב) י״ז יובלות מנו ישראל משנכנסו לארץ עד שיצאו הרי תת״נ וז׳ שכיבשו וז׳ שחלקו ומ׳ במדבר ואלפיים ותמ״ח נמצא משנברא העולם עד שחרב הבית בראשונה נגלו ישראל שלשת אלפים ושנ״ב שנה ויש מי שאומר כי שבע שכיבשו וז׳ שחלקו בכלל תת״נ שנה הן דקיי״ל ג׳ של״ח חרב הבית ולא משכחת לה אלא אם תחשוב ז׳ שכיבשו וז׳ שחלקו מכלל תת״נ שנה שהן י״ז יובלות יפילם משני הבריאה והשנים הנותרו׳ עד שנה שהוא עומד בה יטול שנתים מכל מאה והשנים שאינן עולות למאה יוסיף עליהן מה שבידו מן השנתים של כל מאה ויוציא בשבועות והנותרות שלא שלמו לשביע הן שני השבוע של שמיטה וזה שאומר לישאליה לתנא דסדר עולם וליפוק כללי ביובלי ופרטי בשבועי וידע כמה בשבוע א) ויש עוד חשבון אחר קרובי לישייליה לספרא כמה שנין קא חשיב וליבציר מינייהו תרתי שנין או יוסיף חמש שנין עלייהו׳ וליפקינן בשבועי וידע בכמה שני בשבוע קאי וסימן כי זה שנתים הרעב כבר יצאו סימן לפחיתה ועוד חמש שנים למוסיף : אמר ר׳ חנינא אחר ת׳ שנה לחרבן הבית השני כו׳ דע שחרב הבית השני בשנת ד׳ אלפים ליצירה (נ״ב חסר) קע״ב שתבוא שנת ת׳ שנה לחרבן הבית היא שנת ד׳ אלפים ורכ״ח לבריאת עולם וזו הברייתא דתני ד׳ אלפים ורל״א לבריאת עולם הנה שלש שנים בין רכ״ח לרל״א ופשוטה הוא

א) עי׳ בתוס׳ כאן ד״ה האי שכתבו ג״כ לגי׳ רבינו .

[נ״ל גרסי]

[שם יג.]

[גא נמלאת שם וע׳ בערכין לג׳ ואולי על זה כוונו תוס׳ וכן הרא״ש בסוגיא דהכא סימן ז]

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה האי וכו׳ לא דק הוא דמה : (ב) בא״ד דבמוצאי שביעית חרב ולאותו תירוץ :

*כאן בשנת 4000 על התנא, הסופר (שמונה מיון) אמור לכתוב 552 ואם אינו יודע הוא מוריד 48 ממה שאומר התנא:

(40)00 - 48 = (39)52 (552)

(40)20 - 48 = (39)72 (572)

** לדוגמא - אזא שיודע שהוא 445 שנים אחר החורבן מוסיף שנה אחת = 446
כללי 400 = 8 יובלות
מוסיף 8 = 46 (הפרט)
נותר 54
54÷7=7 עם עודף של 5
יוצא שהוא בשנה חמישי של השמיטה

תאריך היסטורית
• 172 שנה אחר החורבן שהוא תחלת ימות המשיח שנת 4000 לפי בירור הזמן שבזמן רבי יהודה הנשיא שערך את המשנה
• 400 שנה אחר החורבן אז מוסף הגלות למות שנכנסו לתוך ימות המשיח הוא בירור הזמן של חתימת התלמוד על ידי מר בר רב אשי.

חשבון לפי הברייתא
3828 - שנת חורבן
172 - (4000)
231 - להוסיף
403 - קף
(403 שנים אחר החורבן) - שנת 4231

נוטא
חשבון לגזרות באיזו שנה מתנת השמיטה הוא עומד

נוטא
2 גזרות (הקודמות וזו)
מתנוי מסוים אחרי שנת 4000 לא לגזרות
להגזרות מפתות אל רכישת קרקע בחוץ לארץ
(חבל על הדינר)

מקנה
"אם יאמר לך..." סימן להבדל בין ר׳ חנינא והברייתא